

EMIL A. GIURGEA

În ziua de 6 mai 1988, după amiază, a încetat din viață, profesorul Emil A. Giurgea.

A văzut lumina zilei într-un sat de vechi podgoreni, de la poalele Măgurii Odobeștiului — Jariștea, la 4 ianuarie 1927. După absolvirea Liceului „Unirea” din Focșani și a Facultății de Filozofie din București, lucrează la ziarul „România Liberă” în anii 1948—1949, apoi ca profesor de istorie în Bucovina, la Stulpicani și Siret — în Botoșani și timp de 20 de ani, la Liceul „Unirea” din Focșani.

În activitatea de la catedră punând în slujba învățămîntului întreaga sa energie și sensibilitate, a transmis elevilor săi, pasiunea și respectul pentru muncă și om, dragostea pentru istoria neamului românesc.

În paralel cu munca de dascăl, încă din adolescență, după cum se des-

tăinuia uneori celor apropiați, avea o înclinație deosebită pentru cercetarea istoriei vechi și medievale, a folclorului și naturii frumoasei zone în care se născuse, pasiuni ce vor da roade peste ani. A publicat studii, articole și eseuri de istorie, sociologie și folclor în ziarele „România Liberă”, „Milcovul” și revista „Milcovia”.

Printre lucrările editate menționăm — „Vrancea — ghid turistic” cel mai bun îndreptar de pînă acum al călătorului sosit în acest județ, volumul „Plaiuri vrîncene” și articole ca „Problematika folclorului vrîncian contemporan”, „Milcovia și Crăciuna” și „Geneza și evoluția satelor vrîncene reflectate în toponimie”, ultima apărută în 1980 în paginile acestei publicații.

Era un om cu o structură sufletească aparte, prieten al adevărului dar și dușman neîmpăcat al imposturii și incorectitudinii, modest și rezervat, în general, dar și caustic când situația o impunea. Era un om simplu care pe măsură ce-l cunoșteai își dezvăluia căldura sufletească, cunoștințele sale bogate în diferite domenii pe care le aborda cu deosebită ușurință. Imi amintesc și acum de cercetările făcute împreună, de discuțiile purtate cu diferite prilejuri, uneori ore întregi, toate avînd același subiect — frumoasa și interesanta istorie a acestui „picior de plai“.

A dispărut dintre noi un om deosebit, un dascăl, un cercetător, în plină putere de creație (avea în curs de apariție „Măgura Odobeștilor“ și „Munții Vrancei“), a rămas în schimb opera sa care constituie, fără îndoială una dintre paginile frumoase ale istoriei Vrîncene.

Este firesc, deci, ca la pierderea unui coleg și prieten întru ale istoriei, colaborator de nădejde al instituției și publicației noastre, să ne descoperim, să plecăm frunțile și să rostim într-un glas cuvintele strămoșești „Sit tibi terra levis!“

Antoan PARAGINA